

A mágus éjszakája

Nézte, ahogy tanítványai széthordják a könyveket, elgurítják a színes kavicsokat, a tégelyekből kicsurgatják a higanyt, meg a ként – nem tudták, melyik mire való, varázsszernek hitték valamennyit. Nyelve nem tévedt a titkos ígére, amit maga javára fordítani nem szabad. Feküdt és hallgatott. Nem tudott többet senkinél, eleget magyarázta, csak amit ismert, meg tudta nevezni – de nem hitték, hogy ennyi volna a mágusi tudás. Átkutatták a zúgokat, a fiókok pormacskaí közt a kulcsokat, a görbült szögket. Hiába. Nézett utánuk, keselyű kölykei után, hang nélkül és szánkozva. A varázslatra nem volt kedve többé – minék a névtelent szólítani, minék röpnül szárnyak nélkül, elizzott éveken át, hol az arcok újraelvencednek, minék az összetört üveggömbök füstjébe nézni újra, vagy gyógyírral kísérletetni az elmúlást. Elég szembenézni az éjszakával, hol a rejtező férgek isszák a vért, iszap várja a húst, csont koccan a csonthez. Elég hallgatni, ahogy az eső veri az ablakot. Zörög a bádogtető.